

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3639/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Лазаревић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање РС – Филијала у Нишу, чији је пуномоћник Бранислав Чолић адвокат из ..., ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2258/18 од 19.02.2019. године, у седници већа одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2258/18 од 19.02.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2258/18 од 19.02.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 10070/2017 од 14.03.2018. године одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда (став први изреке), обавезана тужена да на означене износе разлике мање исплаћене новчане накнаде за период од 03.04.2014. године до 30.07.2014. године у корист тужиле уплати надлежним фондовима пензијског и инвалидског осигурања и здравственог осигурања доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање по стопи и основици на дан уплате (став други изреке), као и да тужилци исплати износ од 17.300,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате (став трећи изреке).

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 2258/18 од 19.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 10070/17 од 14.03.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилца је поднела одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном спору нису испуњени услови предвиђени наведеном одредбом да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене. Побијана пресуда је, у погледу надлежности суда да у парничном поступку одлучује о захтеву лица које је корисник накнаде за време привремене незапослености да му тужена уплати доприносе за обавезно социјално осигурање, и када је такав захтев једини предмет спора, у складу са правним схватањем које је, у вршењу надлежности предвиђене чланом 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 12.03.2019. године. Ревизијски наводи којима се указује на правно схватање Врховног касационог суда, усвојено у поступку решавања спорног правног питања на седници Грађанског одељења од 23.01.2017. године, не оправдава одлучивање о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе у овој врсти спора. Означено правно схватање да новчана накнада за случај незапослености, утврђена на начин из члана 69. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености, не може бити нижа од 80% нити виша од 160% од минималне зараде утврђене у складу са чланом 111. став 2. Закона о раду (принцип бруто зараде) од значаја је за судску праксу у споровима чији је предмет захтев за исплату мање исплаћене новчане накнаде за незапосленост, а о том захтеву између истих странака је већ донета правноснажна пресуда.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. ЗПП. Према члану 479. став 6. тог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о захтевима тужилце и тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. 154. и 165. став 1. ЗПП. Тужена није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка, а трошкови тужилце за одговор на

ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били неопходни за вођење ове парнице.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић